

בית המשפט העליון

רע"א 2851/20

לפני: כבוד השופטת יי וילנר

המבקשת: שומרה חברה לביטוח בע"מ

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלונית

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה בת"א 35580-09-17 מיום 24.3.2020, שניתנה על-ידי כבי השופטת ב' טאובר

בשם המבקשת: עו"ד אלון בלגה

בשם המשיבים: עו"ד טל אבריאל

החלטה

1. האם הצגת חוות דעת רפואית מטעם הניזוק בפני ועדה רפואית של המוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל) מצדיקה מתן היתר להבאת ראיות לסתור את קביעותיה של ועדה זו – זו השאלה העומדת במרכז הדיון שלפנינו.

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ב' טאובר) בת"א 35580-09-17 מיום 24.3.2020, בגדרה נדחתה בקשת המבקשת – שומרה חברה לביטוח בע"מ, להביא ראיות לסתור את קביעת הוועדה הרפואית לערר של המוסד לביטוח לאומי (להלן: ועדת הערר) בדבר נכותו של המשיב 1 (להלן: המשיב) בתחום הנורולוגיה, ולמנות מומחה רפואי מטעם בית המשפט בתחום זה.

2. המשיבים (המשיב באמצעות בת זוגו – המשיבה 2) הגישו לבית המשפט המחוזי תביעה נגד המבקשת לקבלת פיצויים לפי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן: חוק הפיצויים). זאת, בגין נזקים שנגרמו למשיב, יליד 1960, בתאונה שארעה לו ביום 2.1.2017, ואשר הוכרה כתאונת עבודה (להלן: התאונה).

3. בעקבות התאונה, קבעה ועדה רפואית של המל"ל (להלן: הוועדה הרפואית) כי למשיב נותרה נכות צמיתה בשיעור של 25% בגין תסמונת נוירו-פסיכיאטרית והפרעת קשב התפתחותית (לפי סעיף 32א(1)(ג) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרכת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן בהתאמה: התוספת ותקנות המל"ל)) ו-10% נכות צמיתה בגין הפרעות נפשיות אורגניות (לפי סעיף 33א(2) לתוספת). נכותו הצמיתה המשוקללת של המשיב הועמדה על 33%. עוד יצוין כי בפני הוועדה הרפואית עמדה חוות דעת של ד"ר אינספקטור, מומחה רפואי מטעם המשיב, בגדרה הומלץ, בין היתר, להעמיד את נכותו הנוירולוגית של המשיב על שיעור של 40%.

4. המשיב הגיש ערר על קביעותיה של הוועדה הרפואית, וצירף לעררו חוות דעת עדכנית של ד"ר אינספקטור, בה צוין כי הערכת נכותו של המשיב בשיעור של 25% אינה משקפת את חומרת מצבו הרפואי (להלן: חוות הדעת הפרטית). בדיון שנערך בפני ועדת הערר ביום 12.12.2019 ביקש בא-כוחו של המשיב לאמץ את חוות הדעת הפרטית.

עררו של המשיב התקבל על-ידי ועדת הערר, וזו קבעה לו 40% נכות נוירולוגית (לפי סעיף 32א(1)(ד) לתוספת), ו-20% נכות נפשית בגין הפרעות נפשיות אורגניות. נכותו הצמיתה המשוקללת של המשיב הועמדה בהתאם על שיעור של 52%. בפרק המסקנות ציינה ועדת הערר, בין היתר, כדלקמן: "הוועדה עיינה בחו"ד של ד"ר אינספקטור מ 20.06.19 [חוות הדעת הפרטית, י.ו.] ומקבלת את המלצתו".

5. על רקע כל האמור, הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה להביא ראיות לסתור את קביעותיה של ועדת הערר בתחום הנוירולוגי ולמינוי מומחה מטעם בית המשפט בתחום זה. בבקשה נטען כי הצגת חוות הדעת הפרטית בפני ועדת הערר השפיעה על קביעותיה באופן שאינו מאוזן, וזאת בעוד שהמעמד הייחודי הניתן לקביעות אלה בסעיף 6ב לחוק הפיצויים נובע מן האובייקטיביות והניטרליות המיוחסות לוועדות הרפואיות של המל"ל. כן נטען כי המבקשת כלל לא יוצגה בפני ועדת הערר ואף לא התאפשר לה לחקור את ד"ר אינספקטור על חוות דעתו. בנוסף, טענה המבקשת כי קיים

פער ניכר בין שיעור הנכות הנוירולוגית שנקבע למשיב בוועדה הרפואית לבין זה שנקבע על-ידי ועדת הערר. לטענת המבקשת, הצטברות הנסיבות המתוארת לעיל מצדיקה הבאתן של ראיות לסתור במקרה דנן.

6. בתשובתם טענו המשיבים כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב, מאחר שהמבקשת ידעה לכל אורך הדרך כי הוועדות הרפואיות של המל"ל עיינו בחוות דעת של ד"ר אינספקטור, אך לא הביעה כל מחאה על כך עד לשלב זה. עוד נטען כי ועדת הערר הפנתה את המשיב לאבחון נוירו-פסיכולוגי מורחב, אשר נמשך תשע שעות ומחצה (להלן: האבחון); כי בפני ועדת הערר עמד מלוא תיק המל"ל של המשיב המכיל את כל מסמכי סיכום האשפוז שנערכו בעניינו; וכי אחת מחברות הוועדה – נוירולוגית מומחית, אף ערכה למשיב בדיקה נוירולוגית נוספת במעמד הוועדה. משכך, טענו המשיבים כי הוועדה לא הסתמכה רק על חוות הדעת הפרטית, אלא הפעילה שיקול דעת עצמאי בקביעת נכותו של המשיב, ולכן אין מקום להתיר הבאתן של ראיות לסתור בנדון. כן נטען בהקשר זה כי ועדת הערר היתה מחויבת להתייחס במסקנותיה לחוות הדעת הפרטית, ומשכך אין בציון קבלת המלצתו של ד"ר אינספקטור על-ידי הוועדה, כדי ללמד על כך שלא הופעל שיקול דעת עצמאי עובר להחלטה זו. בנוסף, נטען כי אין בפער בין שיעורי הנכות שקבעו הוועדה הרפואית וועדת הערר כדי להצדיק הבאתן של ראיות לסתור את קביעותיה של ועדת הערר; וכי מכל מקום, לא מדובר בפער משמעותי, אלא בשינוי שיעור הנכות הנוירולוגית מסעיף 32א(1)ג) לסעיף 32א(1)ד) לתוספת – היינו, מעבר של "שלב" אחד בלבד בין שיעורי הנכות המוגדרים בתוספת.

7. בתגובתה לתשובה טענה המבקשת כי יש לדחות את טענות המשיבים במישור הדיוני, שכן הדין אינו קובע מועד להגשת בקשה להביא ראיות לסתור, ומאחר שלא היה מקום להגיש בקשה מעין זו בטרם אימצה ועדת הערר את האמור בחוות הדעת הפרטית. לגופם של דברים, הוסיפה המבקשת וטענה כי בדו"ח ועדת הערר אין כל אזכור לכך שזו אכן עיינה בדו"ח האבחון וכן אין כל התייחסות לממצאיו של אבחון זה. חלף זאת, כך נטען, בדו"ח ועדת הערר מצוין רק כי חוות הדעת הפרטית אומצה על-ידה, ללא כל נימוק או דיון בנדון; וכן נטען כי בא-כוחו של המשיב לא התייחס בטענותיו בפני הוועדה לאבחון, אלא אך ביקש כי הוועדה תאמץ את האמור בחוות הדעת הפרטית. בנוסף, טענה המבקשת כי בסעיף 32א(1)ד) לתוספת נקבע כי קביעת נכות מכוחו צריכה להתבסס על הערכה נוירו-קוגניטיבית או נוירו-פסיכולוגית. על רקע זה, נטען כי היעדר התייחסות בגוף הדו"ח של ועדת הערר לממצאי האבחון אשר הביאו אותה לקביעת נכותו של המשיב לפי סעיף 32א(1)ד) לתוספת, מהווה אף הוא טעם להבאת ראיות לסתור.

8. המשיבים הגישו לבית המשפט המחוזי תגובה לתגובת המבקשת, וטענו כי בדו"ח ועדת הערר צוין במפורש שדו"ח האבחון עמד בפניה; וכן כי המבקשת העלתה בתגובתה טענות חדשות, אשר לא נזכרו בבקשה להביא ראיות לסתור.

החלטת בית המשפט המחוזי

9. בהחלטה מיום 24.3.2020 דחה בית המשפט המחוזי את בקשת המבקשת, וקבע, בהתבסס על הפסיקה בנדון, כי הצגת חוות דעת רפואית מטעם ניזוק בפני ועדה רפואית של המל"ל אינה מצדיקה, כשלעצמה, הבאת ראיות לסתור, אלא אם מצטרפת אליה נסיבה נוספת המצדיקה זאת. אשר למקרה דנן, צוין אמנם כי ועדת הערר אימצה את האמור בחוות הדעת הפרטית, וכי קיים פער בין קביעותיהן של הוועדה הרפואית וועדת הערר, ואולם, לצד זאת, צוין כי ועדת הערר עיינה במסמכים רפואיים רבים מתקופת אשפוזו של המשיב, כי אחת מחברות הוועדה שהיא מומחית בתחום הנורולוגי ערכה לו בדיקה נורולוגית קלינית במעמד הוועדה, וכי הלה אף הופנה לאבחון נרחב. כן צוין כי בניגוד לטענת המבקשת, ועדת הערר אכן עיינה בדו"ח האבחון. נוכח האמור, נקבע כי הוועדה הפעילה שיקול דעת עצמאי עובר לקביעת נכותו הנורולוגית של המשיב וכי חוות הדעת הפרטית היתה אך מסמך אחד מיני מסמכים שונים שעמדו לפניה בנדון.

בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי קיומו של פער בין קביעות הוועדה הרפואית לבין קביעותיה של ועדת הערר אינו מצדיק הבאת ראיות לסתור, שכן זהו תפקידה של ועדת הערר לפי תקנה 30 לתקנות המל"ל; וכי אמנם מדובר בפער משמעותי באחוזי הנכות, אך ב"פער של מדרג אחד" בלבד בבחינת שיעורי הנכות הקבועים בתוספת, אשר נובע מפרשנות שונה של ממצאי בדיקת המשיב. עוד צוין כי המבקשת ידעה שהמשיב הציג חוות דעת פרטית מטעמו לפני ועדות המל"ל לכל אורך הדרך, וכי יש טעם לפגם בכך שראתה להלין על כך רק בשלב הנוכחי. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי טענת המבקשת בדבר הצורך לבסס את קביעת הנכות לפי סעיף 32א(1)(ד) לתוספת על ממצאי האבחון – הועלתה לראשונה בתגובתה לתשובת המשיבים, ולא הוזכרה כלל בבקשה להביא ראיות לסתור. כן צוין כי המבקשת לא הגישה בקשה להתיר את הרחבת החזית האמורה, ומשכך לא ראה בית המשפט המחוזי להתייחס לטענתה זו.

על החלטה זו נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי.

10. בבקשה שבה המבקשת, בעיקרו של דבר, על טענותיה בפני בית המשפט המחוזי, ומוסיפה כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו שוועדת הערר עיינה בדו"ח האבחון, שכן דו"ח זה אמנם מוזכר כמסמך שעמד בפני הוועדה, אך אין בדו"ח הוועדה כל התייחסות לתכנון ולמצאיו – כשלעצמם או למול ממצאי חוות הדעת הפרטית. עוד נטען כי בבחינת הבקשה להביא ראיות לסתור יש ליתן משקל גם לכך שהמשיב היה מיוצג בפני ועדת הערר על-ידי עורך דין. בנוסף, טוענת המבקשת כי שגה בית המשפט המחוזי בדחותו את טענתה בדבר הצורך לבסס את קביעת הנכות לפי סעיף 32א(1)(ד) לתוספת על ממצאי האבחון. נטען כי אמנם היה מקום להעלות את הטענה האמורה במסגרת הבקשה להביא ראיות לסתור, ואולם, המבקשת סבורה כי למרות זאת היה על בית המשפט המחוזי לנקוט בגישה מקלה ולהידרש לטענתה זו, שכן מדובר בטענה משפטית המבוססת על עובדות מוכחות. נטען עוד כי בית המשפט שלערעור מוסמך לדון בטענות משפטיות שלא הועלו בפני הערכאה הדיונית.

11. המשיבים סומכים ידיהם על החלטת בית המשפט המחוזי ושבים אף הם על הטענות שהעלו בפניו.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובתשובה לה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תמעט להתערב בהחלטות הערכאה הדיונית ביחס להבאת ראיות לסתור, וכי התערבותה בכגון דא תישמר אך למקרים חריגים (ראו: רע"א 8908/17 קרנית - קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' פלונית, פסקה 11 (10.1.2018); רע"א 796/19 פלוני נ' "הפול" - המאגר הישראלי לביטוחי רכב, פסקה 7 (28.2.2019) (להלן: רע"א 796/19)). לא מצאתי כי המקרה דנן נמנה עם המקרים המצדיקים התערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי, ודי בכך כדי לדחות את בקשת רשות הערעור.

13. למעלה מן הצורך, אוסיף ואציין כי אף לגופם של דברים לא ראיתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי, כפי שיבואר להלן.

14. כידוע, הכלל הוא כי קביעת שיעור נכות על-ידי ועדה רפואית של המל"ל מחייבת את בית המשפט הדן בתביעה לפי חוק הפיצויים, בעוד שהבאתן של ראיות לסתור קביעה מעין זו היא החריג לכלל – אשר יופעל אך במקרים יוצאי דופן (ראו: סעיף 6ב לחוק הפיצויים; רע"א 796/19, בפסקה 5; רע"א 683/19 שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית, פסקה 4 (27.3.2019)). בהקשר זה, נקבע בפסיקה כי אמנם אין לקבוע רשימה סגורה וממצה של המקרים בהם תותר הבאתן של ראיות לסתור, אך נקבע, בעיקרו של דבר, כי הטעמים להבאת ראיות לסתור עשויים להיות טעמים משפטיים, כגון פגם מהותי שנפל בקביעות הוועדה הרפואית של המל"ל, פגיעה בעקרונות הצדק הטבעי וכיוצא באלה; או טעמים עובדתיים כבדי משקל, כדוגמת שינוי מהותי שחל במצבו של הניזוק או גילוי נתונים חדשים שלא עמדו בפני הוועדה (ראו: רע"ע 634/85 עודה נ' "רוותם" – חברה לביטוח בע"מ, פ"ד לט(4) 505, 510-509 (1985); שמואל מורד "התנאים להפעלת סעיף 6ב לחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975" הפרקליט לז(ג) 362, 382-379 (1987); אליעזר ריבלין תאונת הדרכים 774 (מהדורה רביעית, 2011); יצחק אנגלרד פיצויים לנפגעי תאונות דרכים 529-534 (מהדורה רביעית, 2013)).

הצגת חוות דעת רפואית מטעם הניזוק בפני הוועדה

15. על רקע זה, מתעוררת השאלה העולה בענייננו, והיא האם הצגת חוות דעת רפואית מטעם הניזוק בפני ועדה רפואית של המל"ל עשויה להצדיק מתן היתר להביא ראיות לסתור את קביעותיה של ועדה זו.

16. ברקע להוראת סעיף 6ב לחוק הפיצויים, המקנה כאמור מעמד ייחודי לקביעות הוועדות הרפואיות של המל"ל, עומדת, בין היתר, הנחת היסוד כי מהימנותן של קביעות אלה נגזרת מכך שהן מתקבלות על-ידי גוף אובייקטיבי, אשר איננו פועל מטעם מי מן הצדדים (ראו: עניין עודה, בעמוד 509). ואולם, אין לכתחילה כי הצגתה של חוות דעת מטעם הניזוק בפני ועדה רפואית של המל"ל עלולה לפגום במידת מה באובייקטיביות האמורה, ולו במראית פני הדברים (ראו: ריבלין, בעמוד 785).

17. קושי זה מתעצם נוכח חוסר האיזון המובנה בהוראת סעיף 6ב לחוק הפיצויים, וזאת מאחר שהמבטח כלל אינו מהווה צד להליכי קביעת הנכות המתנהלים בפני הוועדות הרפואיות של המל"ל, אינו רשאי להציג את עמדתו בפני ועדות אלה, ואף נמנעת ממנו הזכות לחקור את חברי הוועדה שקבעו לניזוק שיעור נכות זה או אחר (ראו: ג'מיל נאסר

"נכותו של סעיף 6 לחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים" עלי משפט ה 143, 171-172 (התשס"ו); אורית נינאי-קליין ואורן פרז "על פרוצדורה, תכלית ושיקול דעת שיפוטי בדיני נזיקין: בחינת ההסדרים למינויים ולחקירתם של מומחים רפואיים כתביעות נזקי גוף" דין ודברים ז 369, 408-409, 420-421 (התשע"ד); אנגלרד, בעמוד 534; וראו גם דברים שכתבתי בנדון ברע"א 271/20 שומרה חברה לביטוח בע"מ נ' פלוני, פסקה 25 (12.3.2020) (להלן: רע"א 271/20)). הדברים אמורים ביתר שאת במקרה בו מציג הניזוק בפני הוועדה הרפואית של המל"ל חוות דעת פרטית מטעמו, בעוד שהמבטח אינו רשאים לסתור את האמור בחוות דעת זו, לחקור את המומחה מטעם הניזוק או להגיש חוות דעת רפואית מטעמו.

18. זאת ועוד, נדמה כי הצגתה של חוות דעת פרטית בפני ועדה רפואית של המל"ל אינה מתיישבת עם תכליתו של תיקון מס' 5 לחוק הפיצויים, בגדרו נחקק סעיף 6א, אשר מכוחו הותקנו תקנות פיצויים לנפגעי תאונות דרכים (מומחים), התשמ"ז-1986 השוללות, למעשה, את האפשרות להגיש חוות דעת רפואיות מטעם הצדדים לבית המשפט או למומחה שמונה מטעמו. זאת, בין היתר, על מנת שלא לסרב את ההליך וכדי לחסוך במשאבים (ראו: דברי ההסבר לסעיף 4 להצעת חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים (תיקון מס' 5), התשמ"ד-1984, ה"ח הממשלה 192, 193). נראה אם כן, כי הצגת חוות דעת פרטית לוועדה רפואית של המל"ל – לא רק שיש בה כדי להפר את האיזון בין הניזוק ובין המבטח, אלא היא אף עשויה להיתפש כ"מסלול עוקף" של המנגנון אשר התווה המחוקק במסגרת תיקון מס' 5. ראו בהקשר זה את דבריו של פרופ' א' ריבלין בספרו:

"נפגע המתייצב בפני הוועדה הרפואית של המוסד לביטוח לאומי ומציג בפניה חוות דעת של מומחים רפואיים מטעמו זוכה ביתרון הנשלל ממנו במסגרת הוראת סעיף 6א לחוק (המונעת הצגת חוות דעת רפואית מטעמו). תכלית החוק והתקנות שהותקנו על פיו היא לייתר את הצורך ואת התועלת שבעצם הפניה אל המומחה שמתעם. תקנות המומחים אוסרות המצאת חוות דעת מטעם הצדדים למומחה שנתמנה על ידי בית המשפט והן אוסרות גם על המומחה לדרוש ולקבל חוות דעת כזו. הצגת חוות הדעת בפני הוועדה הרפואית אינה מתיישבת עם התכלית הזאת" (ראו: ריבלין, בעמוד 785).

19. ואולם, לצד כל המקובץ, יש לציין כי על אף הקשיים המתוארים לעיל, הרי שהוראות חוק הפיצויים, כמו גם הוראות החוק המסדירות את סדרי עבודתן של ועדות המל"ל, אינן אוסרות על הצגת חוות דעת מטעם הניזוק בפני ועדות אלה (ראו: ריבלין,

בעמודים 785-786). כיבוד רצון המחוקק מוביל, אפוא, לכלל מסקנה כי אין לאסור על הצגת חוות דעת רפואית מטעם הניזוק בפני ועדה רפואית של המל"ל, ומשכך, אין בעצם הצגתה של חוות דעת כאמור כדי להצדיק מיניה וביה מתן היתר להביא ראיות לסתור את קביעות הוועדה הרפואית. יש לזכור גם כי אין זה מתחייב שהצגת חוות דעת פרטית בפני ועדה רפואית של המל"ל תפגע בהכרח בשיקול דעתה העצמאי ובאובייקטיביות שלה (ראו והשוו: רע"א 271/20, בפסקה 13).

20. ודוקו: הדברים שלעיל רלוונטיים אך למקרים שבהם החלטות הוועדה הרפואית של המל"ל התקבלו תוך הפעלת שיקול דעת עצמאי. ברם, במקרים בהם הוכח כי ועדת המל"ל לא הפעילה שיקול דעת עצמאי כאמור, ואך הסתמכה על חוות הדעת הפרטית שהוצגה בפניה, אזי הצגת חוות דעת מטעם הניזוק אכן עשויה לשמש כטעם להבאת ראיות לסתור (וכן ראו: רע"א (מחוזי י-ם) 41765-10-11 המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול") נ' ליכטנשטיין, פסקאות 6-9 (29.1.2012); רע"א (מחוזי מרכז) 769-03-16 אלכסנדרוביץ נ' דויטמן, פסקה 11 (8.3.2016); רע"א (מחוזי מרכז) 3380-12-16 שומרה חב' לביטוח בע"מ נ' פלוני, פסקה 10 (4.12.2016)). ואולם, יש לזכור כי מדובר במקרים חריגים בלבד, בהם המבקש להביא ראיות לסתור את קביעת הוועדה הרפואית של המל"ל הוכיח כי הצגת חוות הדעת מטעם הניזוק אכן פגמה בשיקול דעתה העצמאי של הוועדה ובאובייקטיביות שלה. כך לדוגמה יהיה במקרים בהם הוכח שהוועדה הרפואית כלל לא עיינה במסמכים רפואיים נוספים, לא בדקה את הניזוק באופן עצמאי, ועוד כיוצא באלה.

21. בנוסף, יוער כי בפסיקתו של בית משפט זה הותרה הבאתן של ראיות לסתור גם במקרים בהם הצגת חוות דעת פרטית בפני הוועדה הרפואית של המל"ל הצטרפה לפגמים נוספים שנפלו בקביעות הוועדה (ראו: רע"א 7905/10 אוחנה נ' שומרה חברה לביטוח בע"מ, פסקה 6 (20.12.2010); רע"א 7676/13 ספנייב נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, פסקה 8 (14.11.2013); וכן ראו: עניין ליכטנשטיין, בפסקה 9; עניין אלכסנדרוביץ, בפסקה 12).

סיכום ביניים

22. הנה כי כן, הצגת חוות דעת מטעם הניזוק בפני ועדה רפואית של המל"ל אינה מהווה, כשלעצמה, טעם להביא ראיות לסתור את קביעות הוועדה. זאת, כל עוד לא הוכיח המבקש להביא ראיות לסתור כי הוועדה הרפואית נמנעה מלהפעיל שיקול דעת עצמאי ואובייקטיבי בקביעת נכותו של הניזוק והסתמכה אך על חוות הדעת הפרטית מטעמו

בבחינת "כזה ראה וקדש". כמו כן, יינתן היתר להביא ראיות לסתור במקרים בהם הוכחו פגמים נוספים בקביעות הוועדה הרפואית, המצטרפים להצגתה של חוות דעת פרטית, ואשר אין בהם, כשלעצמם, כדי להצדיק מתן היתר כאמור – הכול בהתאם לנסיבות העניין הקונקרטיות ולשיקול דעתה של הערכאה המבררת.

מן הכלל אל הפרט

23. יישום האמור לעיל על ענייננו מוליך לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להתיר למבקשת להביא ראיות לסתור את קביעות ועדת הערר בדבר נכותו הנוירולוגית של המשיב. עיון בדו"ח ועדת הערר מלמד כי עמדו בפניה שלל מסמכים רפואיים, וביניהם דו"ח האבחון הנוירו-פסיכולוגי שנערך למשיב לבקשתה. כמו כן, ועדת הערר לא הסתפקה במסמכים אלה או בחוות הדעת הפרטית, אלא הוסיפה וערכה למשיב בדיקה עצמאית, אשר ממצאיה מתוארים בפרק ה"ממצאים" שבדו"ח הוועדה. נוכח האמור, ואף שבפרק ה"מסקנות" צוין רק כי ועדת הערר מקבלת את המלצתו של ד"ר אינספקטור בחוות הדעת הפרטית, אני סבורה כי לא עלה בידי המבקשת להוכיח שהצגתה של חוות דעת זו בפני ועדת הערר פגמה בשיקול דעתה העצמאי באופן המצדיק הבאת ראיות לסתור בענייננו.

24. כמו כן, לא מצאתי ממש בטענת המבקשת המתבססת על הפער בין שיעורי הנכות הנוירולוגית שנקבעו למשיב על-ידי הוועדה הרפואית וועדת הערר. זאת, הן נוכח ההלכה לפיה אין די בשינוי שיעור נכות על-ידי ועדת ערר כדי להצדיק מתן היתר להביא ראיות לסתור (ראו: רע"א 2592/01 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' ח'ג'ג', פסקה 3 (8.5.2001)); והן מן הטעם שהלכה למעשה, לא מדובר בפער ניכר אלא במעבר בין סעיף 32א(1)(ג) לבין סעיף 32א(1)(ד) לתוספת. ממילא, ראיתי לדחות את טענת המבקשת לפיה צירופו של פער זה לעובדה שחוות הדעת הפרטית הוצגה בפני ועדת הערר מטה את הכף לטובת קבלת בקשתה.

25. לבסוף, אציין כי לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להידרש לטענת המבקשת ביחס להוראת סעיף 32א(1)(ד) לתוספת המחייבת, לטענתה, את ביסוס נכותו הנוירולוגית של המשיב על דו"ח האבחון. בתוך כך, יצוין כי טענה זו הועלתה על-ידי המבקשת לראשונה בתגובתה לתשובת המשיבים, ולא נטענה כלל בבקשה להביא ראיות לסתור. זאת, באופן שלא אפשר למשיבים להגיב לגופה של הטענה (המשיבים אמנם הגיבו לתגובת המבקשת, ללא קבלת רשות מבית המשפט המחוזי, אך התייחסו בגדרה אך לעצם הרחבת החזית) (ראו והשוו: רע"א 8768/15 פלוני נ' AIG חברה לביטוח

בע"מ, פסקה 16 (1.5.2016)). יתר על כן, המבקשת לא הגישה לבית המשפט בקשה מתאימה לתיקון בקשתה להביא ראיות לסתור ולהוספת הטענה החדשה המועלית על-ידה כאמור, וממילא אינני סבורה כי יש מקום להידרש לגוף הטענה במסגרת בקשת רשות הערעור דנן.

26. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית.

המבקשת תישא בהוצאות המשיבים בסך של 3,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ג בתמוז התש"ף (15.7.2020).

ש ו פ ט ת